

Hoofdkop = Na een leven van drank, seks en feesten nu de Flesseman.

Intro = Oud-uitbaters van 't Sluisje Cor van Helden (69) en Bram Drost (60) zijn het eerste homostel in ouderencentrum Flesseman, op de Nieuwmarkt. De één heeft een hartkwaal, de ander kanker. 'Het wilde' is er wel van af.'

Tekst: Marloes de Moor, Foto's: Dingena Mol.

De krant is vergeeld, maar de foto nog altijd scherp. Cor van Helden draagt een zwart worstelhemd dat zijn opbollende biceps goed doet uitkomen. Om zijn lippen speelt een sexy lachje dat hoort bij een lichaam dat nooit hapert. Naast hem staat zijn blonde maatje, net wat bedeesder, maar met dezelfde daadkracht in zijn ogen.

"We stonden toen vaak in de krant. Ik ben er nog steeds trots op," vertelt Cor.

Hij strijkt nog eens met zijn wijsvinger over de afbeelding van zijn eigen overmoedige kop.

"Zo waren we toen. Wat waren we jong hè? En mooi."

Amper dertig jaar en de wereld lag aan hun voeten. De lachers op hun hand, duizelingwekkende fooien, veel drank, veel seks, elke dag feest.

Cor van Helden en zijn vriend Bram Drost zijn 44 jaar samen. Vorig jaar verhuisden ze van hun woning aan de Nieuwendijk naar Het Centrum van Ouderen Flesseman aan de Nieuwmarkt. Ze zijn het eerste homostel dat in dit verzorgingstehuis woont.

De overwegend oudere medebewoners kijken niet op van een homo meer of minder.

"Ze vinden het gezellig; twee van die leuke knullen erbij. Er wonen hier ook klanten die in 't Sluisje kwamen! Het lijkt soms wel een reünie," vertelt Cor.

Als uitbaters van Restaurant 't Sluisje in de Torensteeg waren Cor en Bram jarenlang **razend populair**. Niet omdat het eten nou zo bijzonder was, maar als je naar 't Sluisje ging, dan wist je dat het laat werd en dat je ging lachen. "Ik gedroeg me altijd nogal laks. Als klanten me vroegen wat ik hun kon aanbevelen, dan zei ik 'Een ander restaurant, meneer.' Dan kwamen ze niet meer bij."

Cor en Bram woonden boven de zaak. Soms, als hij te veel gezopen had, ging Cor eerder naar bed. "Bram was dan nog volop aan het feesten beneden. Kon ik niet hebben. Ik was die herrie zat en trok de stoppen eruit, zodat ze in het donker zaten. Maar ze bleven gewoon zitten."

"Mensen vonden het ook leuk dat wij zo vaak ruzie hadden," herinnert Bram zich.

"En we hadden veel ruzie. Bijna altijd eigenlijk. Dan was er weer eens één vreemd gegaan of het ging om een wederzijds vriendje."

"Tijdens een van onze eerste afspraakjes gooide Cor me door de etalageruit van een brillenwinkel in de Leidsestraat. Ik werd opgepakt door de politie, omdat ze dachten dat ik een bril wilde stelen. Uren op het bureau gezeten."

"Zo heb ik voor het eerst kennisgemaakt met zijn ouders. Ik moest met hen de verzekering regelen enzo. Voor die tijd was het bijzonder dat ze mij meteen accepteerden. Ik was ook nog eens een stuk ouder," vertelt Cor.

Hij leerde Bram kennen in de Cosmobar waar Cor destijds als barkeeper werkte.

"Een collega van me zei 'Ik heb nu toch een leuk jongetje voor je gezien. Ik viel op jong. Een pedo was ik niet, maar het zat er wel tegen aan. En toen kwam-ie binnen, hoor: zestien jaar, mooie knul. Ik was op slag verliefd.'"

"Ik vond hem ook wel leuk," mompelt Bram en het is alsof hij met terugwerkende kracht nog verlegen wordt van die bekentenis.

Cor luid: "Hij geilt op barkeepers."

Vlug kijkt hij Bram aan: "Zo mag je dat toch zeggen? Jij geilde op barkeepers."

Bram knikt. "Ja. Nee. Ja. Je hebt gelijk. Zo was het."

"Later heeft-ie nog heel wat barkeepers gehad. Wij waren heel vrij en gunden elkaar andere vriendjes."

"Soms ja. Niet altijd," corrigeert Bram.

Ze zijn naar eigen zeggen totaal verschillend en daarom botste het vaak.

"We hebben niets gemeen. Geen enkele interesse, geen karaktertrek; niets," zegt Cor.

"Hij is dominant, ik meegaand. Ik ben graag thuis, hij moet altijd weg," vult Bram aan.

"Hij kijkt naar die stomme, zoetsappige series waarvan ik gillend de deur uit ren."

Toch zijn ze al vierenvestig jaar samen. Waarom?

Ze kijken elkaar aan. "Ik weet het niet," zucht Cor. "Ik weet het echt niet. Maar we houden van elkaar."

"Ja", zegt Bram. "Dat is het: we houden van elkaar. Het was ondenkbaar dat we ooit uit elkaar zouden gaan."

Het stel had samen zeven horecazaken waaronder een Febo, een espressobar, een café en discotheek in Zandvoort. Restaurant 't Sluisje was veruit het populairst. "Alleen maar vaste klanten. Een goudmijn."

Toch stopten ze er twaalf jaar geleden mee om eigenaar te worden van Hotel Palace Rainbow aan de Raadhuisstraat. "In de tijd van 't Sluisje dronken we erg veel. Het liep te vaak uit de hand. We vergaten dingen af te rekenen enzo. Het was beter om te stoppen," vertelt Bram.

Het hotel was niet een van hun leukste horeca-avonturen. Vechtpartijen met Engelse toeristen, veel 'gedoe'. Niettemin hielden ze het twaalf jaar uit. "We verdienden heel veel geld. Daarom," zegt Cor.

Dat 'geld verdienen' keert vaak terug in zijn betoog. Cor geneert zich er niet voor en specificeert zelfs de bedragen. "Ik hou van veel geld verdienen. En van hard werken. Toen ik jong was, verdiende ik al veel. Ik had altijd genoeg geld, nam taxi's, ging elke dag uit eten, elke dag naar de kapper. Die levensstijl was ik gewend en wilde ik de rest van mijn leven graag zo houden. Een goed leven vind ik belangrijk."

Zes à zeven keer per jaar op vakantie gaan hoort daar ook bij. De twee zijn net terug van een vakantie in Benidorm. "Hoe dat was? Een ramp," zegt Cor resoluut.

"Regen, wind, alleen maar slecht weer. De laatste dag ging de zon ineens schijnen. Zijn we om acht uur's morgens, voordat het vliegtuig ging, met onze handdoekjes bij het zwembad gaan liggen. Want ja: je wilt toch bruin thuis komen."

Voor een bleke novembermaand zien ze er inderdaad flink gebronsd uit. "Maar wij zijn eigenlijk altijd wel bruin, omdat we zo vaak op vakantie gaan," verklaart Bram.

Niet alleen maar zonzakanties, ook indrukwekkende reizen naar verre oorden. "We maakten twee keer een wereldreis. Je kunt eigenlijk wel zeggen dat we behalve Australië en Nieuw-Zeeland alles gezien hebben."

In de woonkamer prijken de talrijke souvenirs die ze tijdens hun reizen meenamen: Boeddhabeelden, imposante houtsnijwerken, Chinese vazen, porseleinen beelden, toetanchamons. Geen plekje aan de wand is onbenut gebleven.

"Sommige mensen vinden het wel erg vol staan. Maar ach, wij houden ervan."

Cor verdwijnt achter een kastje en toont met een parmantige grijns een transparante buis met euro's. "Gisteren gewonnen met gokken: 250 euro. Bram vindt het vreselijk. Dan kom ik thuis en is hij helemaal niet blij: 'Hè, waarom doe je dat nou weer?' '250 euro in een uurtje!' zeg ik. Daar moet een ander een week voor werken."

Cor gokt graag. In het casino van Zandvoort won hij een keer 32.000 euro en ook in Las Vegas incasseerde hij de flinke bedragen.

Vrijwel elke dag trekt hij er op uit. Binnen zitten is niet aan hem besteed. "Ik pak een terrasje, ga een beetje gokken of naar een café. Er is altijd wel iemand die me nog van vroeger kent."

Het getuigt, gezien zijn slechte gezondheid, van een dapper gemoed. Cor kreeg vier jaar geleden te horen dat hij ongeneeslijk ziek was. "De hoofdprijs: kanker." Hij werd intensief bestraald en dat leek even te helpen. Maar vorig jaar constateerden de artsen dat de ziekte door zijn hele lichaam was uitgezaaid: "Einde verhaal."

"Mijn penis is vrijwel helemaal weggeschroeid van de bestralingen. En mijn ballen ook."

Hij wendt zijn blik niet af als hij de intieme ontboezemingen doet. "Dat krijg je dan. In diezelfde periode bleek Bram ook nog eens een hartkwaal te hebben."

Bram wrijft over de leuning van zijn stoel. Met gebogen hoofd bestudeert hij het tapijt, alsof hij liever niet uitwijdt over zijn eigen aandoening. "Tsja, er is veel veranderd. Het 'wilde' is er wel af."

"Je doet er niks aan. Dood moeten we allemaal, Bram." zegt Cor. Hij zet zijn bril af en wrijft krachtig in zijn ogen.

En dan, plotseling opgewekt: "Zeg, hadden we nog een biertje?"

"En jullie?"

"Water?!" Een spottende grijns, zijn minachting nauwelijks verhullend: "Kraanwater? Is dat lekker? Geen sap ofzo? Bier?"

Hij haalt zijn broze schouders op. "Goed dan. Water. Lekker goedkoop."

Bram keert terug met een blikje en zet dat op de salontafel. Cor omsluit het met zijn rechterhand. "Deze is lauw. Hadden we geen koude meer?"

"Ik zag ze zo snel niet staan."

"Naja. De koelkast stond vol koude blikjes. Heb je wel goed gekeken dan?"

Bram talmt wat in de woonkamer. Met een schuld bewust lachje: "Nee, ik heb niet gekeken. Ik wilde de fotograaf niet storen die daar bezig was, snap je. Dus dit blikje komt uit de gang."

Cor zucht. "Zo goed ken ik hem nou. Staat gewoon te liegen. Ik zie het meteen."

Hij werpt nogmaals een meelijwekkende blik op het in zijn ogen benepen glas water en schenkt zijn eigen blikje uit. Monter: "Lekker hoor, rosébier. Beetje zoetig."

Koud bier. Goed eten. Vanzelfsprekende levensvoorwaarden voor een horecaman. En zeker voor Cor.

"Als we beneden stampot eten, nemen we onze eigen worst mee. En ketchup en sauzen. Twee keer per week gaan we eten bij Kam Yin op de hoek van de Warmoesstraat."

Ze hadden het een jaar of tien geleden niet kunnen denken: dat ze hier, op een steenworp afstand van hun onbesuisde verleden, in een flink warm gestookt seniorenappartement nog eens zouden kibbelen over een lauw blikje rosébier en met elk hun eigen rookworst in een wat vervelozige lift zouden staan. Ze hebben het er niettemin naar hun zin: uitzicht op de Nieuwmarkt en genoeg oude kennissen in de buurt.

"Ik ben blij dat Bram het ook leuk vindt. Want straks zit hij hier natuurlijk alleen."

"We hadden allerlei plannen toen Cor 65 werd...", begint Bram.

Cor maant hem tot stilte. "Praat daar nou niet over. Liever niet."

Hun band was al hecht, maar is nog intenser geworden.

"Ruziemaken doen we niet meer. Zonde van de tijd. En na 44 jaar ben je ook wel uitgeluld met ruziemaken."

Ze hebben net een nieuw reisje geboekt; met kerstmis gaan ze naar Sharm el Sheik.

"Ik heb een pesthekel aan die kerstdagen. Nu kan het nog. Binnen niet al te lange tijd word ik bedlegerig, hebben ze me verteld. Dan wil ik euthanasie. Dat aftakelen: ik ben daar het type gewoon niet voor."

Cor neemt nog een slokje bier. De bravoure waarmee hij aan het interview begon ebt wat weg.

"Je bent moe hè. Ik zie het aan hem," constateert Bram.

Hij schudt de kussens in de slaapkamer op. Naast het bed staat een rijtje teddyberen. Eentje zakt opzij als Bram de lakens schikt. "Cor?"

"Ik ga niet slapen, hoor."

"Rusten. Je gaat even rusten, toch?"

In de nevelige namiddag lonkt de Nieuwmarkt, maar Cor knikt. "Ja. Ik ga rusten."